

GUNNAR EKELOF

STILLA NATT

Sitta i trädgården ensam med plunta, papper och pipa,
skriva vid ljuset som brinner utan att fladdra i natten,
kastar ett återsken över trädgårdssoffan och bordet,
glänser i flaska och glas... Att ta sig en sup och begrunda
lokornas vällande, grönvita drivor i sommarnatts dunklet,
aftonrodnadens gång och kören av myggor i eken...
Löven så stilla mot himlen... Aspen som darrar i stiltjen...
Hela naturen stark av kärlek och död omkring en...
Som vore det sista kvällen före en lång, lång resa:
Biljetten längesen köpt och äntligen allting packat!
Och man kan sitta och känna de fjärran ländernas närhet,
känna att här och nu är både ens avfärd och hemkomst,
känna hur allt är i allt, hur allt är början och slutet
av allt! Och död och kärlek starka som vin inom en!
Sådana stunder av liv är allt som behövs för att leva!
Ja, vara ett med natten, ett med mig själv, med lågan
som ser mig i ögonen stilla, outgrundligt och stilla,
ett med aspen som darrar och viskar, med blommornas skygga
flockar som lutar sig fram ur dunklet, som ville de höra
något man har på tungan att säga men aldrig får uttryckt...
Och ändå känna det sjunga inom sig av renaste lycka!
Och lågan stiger — det är som om blommorna trängde sig närmre.
Insektskörerna brusar, aspen skälver och prasslar
och allt som var utsägligt och fjärran är utsägligt
och nära.